

Osset poruc

Fa uns dies va sortir la notícia que la Fundació Rosa Oriol decidia prescindir unilateralment (aquesta paraula mai havia estat usada com als darrers temps!) de dues de les seves patrones: l'escriptora i comunicadora Pilar Rahola i Helena Rakosnik, muller del President Mas. Tot plegat ha desfermat a les xarxes socials força moviment, especialment en contra d'aquesta poruga decisió. La raó és simple: davant d'un hipotètic boicot a la firma de joieria i complements Tous, coneguda sobretot pel seu emblemàtic osset, per part de l'espanyolisme més recalitrant, els seus propietaris, promotors i principals contribuents de l'esmentada fundació, han decidit que no hi podia haver cap persona rellevant que es pugui relacionar amb el sobiranisme. I punt!

Estem, per si algú encara no ho sap, en un estat d'excepció legalment encobert: aplicació discrecional del ja tristament famós article 155 de la Consti espanyola, polítics i activistes empresonats com vulgars terroristes, censura informativa per part de la Junta Electoral Central, pressió per forçar el canvi de seu social de grans empreses, incitació clara a trencar la pau social manipulant la realitat, pressió sobre els Mossos, forces d'ocupació policials que s'han quedat a reprimir la República, etc. Davant d'això és lamentable que a determinats dirigents empresarials els tremolin tant les cames. Ja sé que la por guarda la vinya i que els diners volen estabilitat i que no tenen pàtria. Però crec que, precisament per això, hagués estat més elegant obviar determinades pressions, no entrar en aquest joc que et fa molt vulnerable i que cadascú pensi i voti com vulgui. Una empresa d'aquestes característiques, que és un actiu de casa nostra, encara que els envejosos i perepunyetes de sempre ho qüestionin, no hauria d'entrar de cap manera en aquest joc de baixa estofa. Un projecte d'àmbit internacional com és aquest no haurà de patir per si determinada mala gent d'aquesta Espanya malalta d'odi a la diversitat promou boicots. Perquè posaria la mà al foc que es tracta d'una iniciativa que ve de dalt, de les castes governamentals, no pas del poble. Un poble, per altra banda, que si no és capaç de treure's de sobre les oligarquies tradicionals ho passarà molt malament. I, amb aquest panorama, dubto que amb la fallida econòmica que s'albira, el mercat espanyol sigui gaire atractiu. En canvi, el català, si podem llevar amarres, ho és en major mesura. M'agradaria tenir més empresaris compromesos amb Catalunya, amb normalitat i sense manies, com passa a d'altres països del món. Però també entenc que com que estem en un estat que enfonsa les seves arrels, estructuralment, en la dictadura sociològica i l'adoctrinament anticatalanista, la majoria sigui discreta en aquest àmbit.

Veig, en definitiva, precipitada i poc fonamentada una decisió d'aquest tipus. Que cadascú faci el que vulgui amb els seus diners i no seré pas jo qui promogui ara boicots en sentit contrari. No crec que sigui aquest el nostre tarannà. Ara bé, sí que dic que, almenys aquesta vegada, som molts els que hem quedat decebutos.

